

magaan pang magbasa ng tweets sa ganitong oras dahil mas personal na mga karanasan sa quarantine ang mga nababasa ko. Samantalang kapag sa araw ako nagbabasa ng tweets, doon ko nasusundan ang mga nakaka-stress na balita, gaya ng kawalan ng mass testing, pagdakip sa mga mahihirap na mamamayan, na lumalabag sa Quarantine Protocols, at ang pagpapasara sa ABS-CBN. Tanda ko, bago ang pandemya, pumupunta ako sa Twitter para magrelaks, para maipahinga ang isip ko. Subalit nang magsimula ang pandemya, madalas ay inis at lungkot ang nararamdaman ko pagbukas ko ng Twitter. Para bang may dagdag pa na bigat sa dinadala ko, ngunit sa kabila nito, gusto kong manatiling mulat sa mga nangyayari sa paligid.

Isang umaga, pagbukas ko ng Facebook at Messenger, nabalitaan ko na lang mula sa aking mga kaibigan, kaklase, guro, at kapwa ko alumni sa UP na nagsilitawan ang mga pekeng Facebook account na gumagamit ng mga pangalan nila. Nalaman ko na ang lahat ng mga bumabatikos sa administrasyong Duterte sa social media ay ginawan ng fake accounts. Panahon iyon na nagsisimulang itulak ng pamahalaan ang Anti-Terrorism Bill pa lang noon. At mayroon ding paliwanag kung paano maaaring gamitin ang fake Facebook accounts sa red-tagging ng mga taong nakapangalan sa mga ito. May ilang mga aktibista rin na nagpakita ng mga screenshot na nagpapakitang binabantaan na sila ng mga troll na gumawa ng mga pekeng account. Oo, nakakatakot ito. Pero mas higit itong nakakagalit. Ipinapakita lamang nito na mas lalong hindi tayo dapat manahimik.

Sa personal man na antas o maging sa aking trabaho, mabigat ang aking pakiramdam. Nang magsimula ang ECQ, bahagi ng trabaho ko na makipag-ugnayan sa mga katutubong komunidad sa iba't ibang bahagi ng Pilipinas. Halos araw-araw, nakakausap ko ang mga lider ng kanilang mga komunidad tungkol sa kanilang kalagayan mula noong nagkaroon ng lockdown. Kahit na mula sila sa iba't ibang pulo sa Pilipinas, magkakatulad ang mga karanasan nilang naikuwento sa akin. Hindi sila makalabas sa kanilang mga sitio kaya di sila makapagbenta ng kanilang mga inaning gulay. May mga pagkakataong nakaranas sila ng gutom dahil ni wala silang maipambili ng bigas, ni hindi sila basta makababa mula sa mga bundok na kinalalagyan ng kanilang mga komunidad dahil napapaligiran sila ng militar.

MGA BAGONG ACRONYM

Magkapatong ang suot kong face mask at face shield habang naglalakad ako sa ilalim ng tirik na tirik na init ng araw. Ramdam ko ang init sa aking mukha at paglabo ng aking paningin habang tumatagal. Napakahirap huminga at kung minsan pa nga ay nakakahilong isuot ang face shield sa anumang lugar.

Sa krisis na kinakaharap ng Pilipinas ngayong pandemya at sa pagdagsa ng mga masalimuot na pangyayari para sa mga Filipino, kahit na hindi ako nakasuot ng face shield, nahihirapan akong huminga. Lumalabo rin ang tingin ko sa hinaharap at madalas, nahihilo na rin ako dahil sa sunod-sunod ang masasamang balita para sa bansa. Mula sa tuloy-tuloy na pagdami ng mga kaso ng COVID-19, hanggang sa paglaki ng utang ng bansa, at pagtaas ng bilang ng mga Filipinong nawalan ng kabuhayan. Idagdag pa na may patutsada si ganito sa telebisyon na di kailangan ng mass testing. May mga dinakip na aktibista sa mga ganitong-ganyang lugar. Nabalitaan na pinatay sina ganito at ganyan noong isang linggo at choosy daw ang mga Filipino sa bakuna. Nakakagalit mabasa ang mga balitang ito. Idagdag pa ang hamon na ayokong mahawa at kailangan kong mabuhay sa gitna ng pandemya.

Noong Hunyo, nagbalik ang mga pampublikong transportasyon, tulad ng MRT, LRT, mga bus, at taxi. Nagbukas ang mga opisina, mall, kainan, at sa ibang mga lungsod, bumalik pa ang dine-in sa mga kainan. Hindi na tahimik ang mga kalye. Nagsilabasan na ulit ang mga tao. Simula na raw ang General Community Quarantine (GCQ).

Maging ako noon ay kinailangang pumasok sa opisina ng isang beses sa isang linggo. Nakita ko kung gaano karami muli ang mga sasakyan na bumabiyahe mula Quezon City pa-Maynila. Maraming tao na rin ang makikitang naglalakad sa mga kalye, para bang katulad ito noong normal pa ang paligid. Ang ipinagkaiba nga lang, naka-face mask ang lahat ng tao.

Ang pumukaw sa atensyon ko sa mga panahong iyon ay ang paggamit ng mga institusyon sa katawagang “New Normal.” Para sa akin kasi, walang normal sa “New Normal” dahil malayong-malayo sa normal ang sitwasyon ng COVID-19 dito sa Pilipinas. Lumalala pa nga ang dami ng kaso ng COVID-19. Idagdag mo pa na may dating ang katawagang